

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/12/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716202431
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8716202431.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Jozefa Angeloviča v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, právne zastúpeného JUDr. Dagmarou Kubovičovou, advokátkou so sídlom Nám. Biely kríž 3, 831 02 Bratislava, IČO: 30 853 290, proti žalovanému: GRAND HOTEL BELLEVUE, a.s., Horný Smokovec 21, 062 01 Vysoké Tatry, IČO: 35 781 319, právne zastúpenému AK PETKOV & Co s. r. o., Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 8.260,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 9C/115/2016-189 z 12. septembra 2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Civilného sporového poriadku zamietol, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 8.260,- eur s 5,05 % ročným úrokom od 14.3.2016 do zaplatenia a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo skutkového zistenia, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá vykonáva kolektívnu správu na použitie diel ním zastúpených autorov, a to na základe oprávnenia, ktoré bolo žalobcovi udelené Ministerstvom kultúry SR dňa 11.05.2010 pod č. k. MK-663/2010-70/6165. Žalobca vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Žalobca predložil súdu zoznamy ním zastupovaných autorov, ako aj zoznamy partnerských zahraničných organizácií, ktorých záujmy zastupuje v Slovenskej republike. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Grand Hotel Bellevue na adrese Horný Smokovec 21, Vysoké Tatry, pričom ide o ubytovacie zariadenie v štandarde hotel 4*. Podľa záznamov na webovej stránke žalovaného v ubytovacom zariadení sa nachádza 140 izieb vybavených zvukovoobrazovými zariadeniami. Podľa Sadzobníka licenčných odmien na rok 2015 bola stanovená sadzba pre zariadenie typu hotel 4* vo výške 29,50 eur za zvukovoobrazové zariadenie a žalobca, vychádzajúc z týchto údajov stanovil obvyklú licenčnú odmenu za rok 2015 na sumu 4.130,- eur s tým, že v zmysle zákona si uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku licenčnej odmeny. Žalobca tiež preukázal, že v roku 2015 mal uzavreté zmluvy s 218 zariadeniami. Žalovaný so žalobcom licenčnú zmluvu neuzavrel. Na jednania so žalobcom splnomocnil Zväz hotelov a reštaurácií SR, avšak medzi touto organizáciou a žalobcom k dohode taktiež nedošlo.

3. Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. autorského zákona účinného od 1.7.2016, podľa § 18 ods. 2 písm. h/, § 56 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i/, j/, k/, § 82 ods. 1, a § 84 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z. z. autorského zákona v znení účinnom do 31.12.2015 (ďalej len „Autorský zákon“).

4. Súd prvej inštancie sa s návrhom žalovaného na prerušenie konania podľa § 161 ods. 1 písm. c/ ako aj podľa § 162 ods. 1 písm. a/, b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vysporiadal tak, že tento návrh nepovažoval za dôvodný, pokiaľ žalovaný navrhol prerušenie konania z dôvodu podania podnet Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky na preskúmanie, či zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu. Mal za to, že predmetom tohto sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny, ktorú žalovaný namietal. Výšku licenčnej odmeny by súd mohol preskúmať v konaní o žalobe o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 Autorského zákona, pričom právomoc túto výšku určiť, či posúdiť nemá ani Protimonopolný úrad Slovenskej republiky v podnete podanom žalovaným. Za nedôvodný považoval aj návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP s dôrazom na to, že je výlučne vecou súdu, či pri prejednaní sporu dospeje k záveru o nesúlade právneho predpisu s Ústavou Slovenskej republiky, a či v tomto smere podá alebo nepodá podnet Ústavnému súdu SR. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-367/15 z 25.1.2017. Za nedôvodný považoval súd prvej inštancie aj návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP s poukazom na skutočnosť, že Súdny dvorom EÚ už boli vydané rozhodnutia, v ktorých sa riešila otázka, ktorá by mohla mať vplyv na predmetné konanie. Zdôraznil, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskeho práva a nevyjadruje sa k výkladu vnútroštátneho práva. Návrhy žalovaného na prerušenie konania preto vyhodnotil ako nedôvodné.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol:

„V prejednávanej veci sa žalobca domáha zaplatenia sumy 8.260,- eur, ktorá predstavuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 56 ods. 1 písm. g/ Autorského zákona a teda ide o nárok vo výške dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny. Žalobca si uplatňuje nárok za rok 2015 z dôvodu, že vykonáva kolektívnu správu práv na použitie diel autorov, ktorých zastupuje, k šíreniu ktorých došlo u žalovaného na základe verejného prenosu. Keďže uplatnené nároky sa týkajú roku 2015, s poukazom na § 190 ods. 1 Zák. č. 185/2015 Z. z. účinného od 1.1.2016, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať právnu úpravu účinnú do 31.12.2015, teda ustanovenia Autorského zákona č. 618/2003 Z. z.

Žalovaný namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu tým, že nepreukázal, že zastupuje práve tých nositeľov práv a vo vzťahu k tým konkrétnym dielam, ktoré boli predmetom vysielania v roku 2015. Súd je toho názoru, že žalobca v dostatočnom rozsahu preukázal aktívnu legitímáciu, keďže nesporne preukázal, že má oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv a predložil súdu zoznam autorov, ktorých zastupuje, ako aj zoznam partnerských organizácií zo zahraničia. Navyiac v zmysle § 84 ods. 1 Autorského zákona dôkazné bremeno ohľadom skutočnosti, že ten ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, spočíva na žalovanom a pokiaľ žalovaný nepreukáže opak, je ako používateľ povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy. Súd zamietol návrhy na dokazovanie, ktoré v tomto smere navrhol žalovaný, pretože tieto návrhy súd vyhodnotil ako neprípustné a to z dôvodu, že predloženie zmlúv s tisíckami autorov vrátane zahraničných vo vzťahu k tomu ktorému dielu vysielanému množstvom televíznych staníc v spornom období je nemožné a práve z tohto dôvodu vysporiadanie vzťahov medzi autormi a používateľmi diel bol vytvorený inštitút kolektívnej správy.“

6. Po výklade autorského práva ako práva absolútneho súd prvej inštancie dospel k záveru, že v roku 2015 medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy napriek jednaniam, ktoré v mene žalovaného viedlo Združenie hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky. Za nedôvodnú vyhodnotil súd prvej inštancie námietku žalovaného spočívajúcu v nejasnosti druhov poplatkov a oprávnenosti jednotlivých subjektov tieto vymáhať, teda ich prípadnú duplicitu. Zdôraznil, že každý nositeľ práv nemôže byť pre ten istý predmet ochrany zastúpený viacerými organizáciami kolektívnej správy. Vo vzťahu k otázke šírenia verejného prenosu poukázal súd prvej inštancie na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-306/05. Zdôraznil, že ochranu práv autorov poskytuje nielen Autorský zákon, ale aj medzinárodné zmluvy a dohovory, napr. Čl. 1 ods. 1 Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, Čl. 19 Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel, Smernica EÚ č. 2004/48, či Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/29/ES.

7. Vo vzťahu k žalovaným namietanej výške bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie upriamil pozornosť na ust. § 56 ods. 1 písm. g/ Autorského zákona, v ktorom je výška bezdôvodného obohatenia stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá na získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Keďže v danom období uzavrel žalobca 218 hromadných licenčných zmlúv s inými ubytovacími zariadeniami, vyslovil súd prvej inštancie názor, že možno licenčnú odmenu určenú podľa sadzobníka považovať za odmenu obvyklú na trhu podnikateľských subjektov, a preto môže byť zároveň základom pre výpočet výšky bezdôvodného obohatenia podľa platnej úpravy v roku 2015. Zdôraznil, že pokiaľ žalovaný mal výhrady k výške licenčnej odmeny v priebehu rokovaní o uzavretie hromadnej kolektívnej zmluvy, tak mohol podať na súd žalobu o určenie obsahu zmluvy s poukazom na ustanovenie § 82 Autorského zákona. Žalovaný však túto možnosť nevyužil a naďalej porušoval svoje zákonné povinnosti, preto mu vznikla povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v súlade s citovanou právnou úpravou.

8. Súd prvej inštancie nevykonal ďalšie navrhované dôkazy žalovaným (predloženie reprezentatívnych vzoriek, výsluch P. W. a iné) z dôvodu ich neúčelnosti. Mal za to, že pri navrhovanom spôsobe dokazovania, vzhľadom na veľký počet autorov a vysielaných diel by sa ochrana práv autorov stala úplne nerealizovateľnou. Výšku bezdôvodného obohatenia, opierajúcu sa o licenčnú odmenu podľa Sadzobníka, vzhľadom na počet hromadných licenčných zmlúv uzavretých so žalobcom, považoval súd prvej inštancie za odmenu obvyklú a teda správnu.

9. V súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. priznal súd prvej inštancie žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5,05 %.

10. O trovách strán sporu rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP.

11. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie žalovaný. Odvolacie dôvody podriadil pod ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ CSP, ako aj pod § 365 ods. 2 CSP. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval odvolateľ za nezákonné a nesprávne z dôvodov, že v konaní nebolo zo strany žalobcu riadne preukázané, že žalovaný v žalovanom období vykonával verejný prenos a v akom rozsahu ho vykonával, nebola žalobcom dostatočne tvrdená a preukázaná jeho aktívna vecná legitímácia ako to predpokladá ustanovenie § 56 ods. 1 písm. g/ zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom a že zo strany žalobcu došlo k zneužitiu dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien, čo je v rozpore s ustanovením § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tiež namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s podstatnou argumentáciou žalovaného poukazom na ustanovenie § 132 ods. 1 CSP. Tvrdil, že žalobca v konaní neunesol bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno o skutočnostiach podstatných a potrebných na to, aby súd vydal rozhodnutie priaznivé pre žalobcu. Pre žalobcu z Autorského zákona a ani z iného zákona nevyplýva žiadna výnimka týkajúca sa unesenia dôkazného bremena, či preukázania vzniku bezdôvodného obohatenia, na základe ktorej by to mal byť práve žalovaný, ktorý má preukázať, že sa bezdôvodne neobohatí. Vyslovil názor, že žalobca mal tvrdiť a preukázať existenciu dôvodu vzniku bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného na úkor nositeľov práv zastupovaných žalobcom, teda neoprávnený verejný prenos diel, ktoré spravuje žalobca a rozsah bezdôvodného obohatenia, ktorý súvisí s obsadenosťou hotela žalovaného. Poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-306/05 a vo veci C-136/09 v nadväznosti na Smernicu č. 2001/29 zdôraznil, že nevyhnutnými a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu je umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia, napojenie TV prijímača na televízny signál umožňujúci vnímať vysielanie a existencia novej verejnosti, teda ubytovaní hostia na izbe. Žalobca sa v spore obmedzil výlučne na tvrdenie, že žalovaný prevádzkuje hotel, čo však automaticky neznamená, že v hoteli boli ubytovaní nejakí hostia, resp., že boli ubytovaní vo všetkých izbách hotelového zariadenia. Ak totižto na hotelovej izbe nebol nikto ubytovaný, nie je pre takúto izbu splnený tretí predpoklad verejného prenosu, teda existencia tzv. novej verejnosti na izbe. Samotné zabezpečenie fyzických zariadení uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov sa samo o sebe nerovná prenosu v zmysle uvedenej smernice. Žalobca v konaní neposkytol tvrdenia o existencii tzv. novej verejnosti v hotelovom zariadení žalovaného a tieto tvrdenia relevantným spôsobom ani nepreukázal čo do právneho základu. Žalobca si uplatnil bezdôvodného obohatenia voči žalovanému vo výške, ktorá by zodpovedala 100 % obsadeniu hotela žalovaného počas obdobia 365 dní v roku bez reálneho obsadenia hotela v žalovanom období.

12. Žalovaný namietal, že žalobca v konaní uplatňuje „teoretický prospech“, ktorý by mohol byť dosiahnutý, ak by žalovaný platil žalobcovi licenčnú odmenu na základe licenčnej zmluvy, avšak žalobca v konaní nežaloval zaplatenie licenčnej odmeny, ale vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa od výšky licenčnej odmeny len odvíja. Rozsah bezdôvodného obohatenia tak bolo možné zistiť výlučne dokazovaním, ktoré by jednoznačne preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v žalovanom období. Žalobca však takéto dokazovanie nenavrhol. Naopak, sám žalovaný nad rámec svojho dôkazného bremena navrhol za účelom dosiahnutia spravodlivého rozhodnutia v merite veci ako dôkazný prostriedok „Knihu hostí za rok 2015“, ktorá je evidenciou obsadenosti hotela. Súd však takýto dôkaz nevykonal s odôvodnením, že počet hostí nie je rozhodujúci.

13. Žalovaný ďalej namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ku ktorému záveru dospel súd prvej inštancie nesprávnym výkladom ustanovenia § 84 ods.1 Autorského zákona. Súd prvej inštancie v dôsledku euronekonformnej interpretácie § 84 Autorského zákona mylne vychádzal z predpokladu, že samotným faktom, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv a že mu bolo vydané oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky postačuje bez ďalšieho na preukázanie toho, že žalobca zastupuje práve tých oprávnených nositeľov práv a vo vzťahu k tým dielam, ktoré mali byť v žalovanom období, teda v roku 2015 predmetom verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia zo strany žalovaného neoprávnené použité. Súd prvej inštancie pochybil, keď existenciu aktívnej vecnej legitímácie zistil len z oprávnenia žalobcu na výkon kolektívnej správy práv, z menného zoznamu, zo zoznamu partnerských organizácií a priamo z ustanovenia právneho predpisu. Zdôraznil, že unesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena vo vzťahu k preukázaniu existencie aktívnej vecnej legitímácie zaťažuje výlučne žalobcu, pričom listiny, ktoré boli žalobcom predložené, neboli spôsobilé túto skutočnosť preukázať. Pri posudzovaní otázky aktívnej vecnej legitímácie totižto opomenul, že kolektívna správa práv viažuca sa k použitiu predmetu ochrany verejným prenosom akýmkoľvek technickými prostriedkami spadá do kategórie dobrovoľnej kolektívnej správy práv a teda žalobca môže nositeľa autorských práv zastupovať výlučne na základe dohody medzi oprávneným nositeľom práva a organizáciou kolektívnej správy a v s ním dohodnutom rozsahu. Žalobca by teda mal vedieť koho, vo vzťahu k akému predmetu ochrany zastupuje a tieto informácie by mal žalobca byť schopný skonfrontovať s údajmi uvedenými v štatistike vysielania, ktorú v konaní predložil. Uvedomil si, že do úvahy by prichádzalo dokazovanie väčším množstvom relevantných listín a mohol by nastať procesný stav non liquet. Trval však na tom, že aj v takomto prípade má súd povinnosť vykonať dokazovanie na relevantnej vzorke, napr. na 50 prípadoch, pričom žalobcovi nič nebránilo, aby takýto počet tvrdení súdu poskytol a riadne preukázal. Žalovaný vyslovil názor, že ak v konaní zástupca riadne netvrdí a nepreukáže, že má mandát od oprávnených nositeľov práv, ktorí sú zároveň oprávnení tieto práva aj vykonávať, tak v takom prípade nesmie byť takýto zástupca v konaní úspešný, pretože v konaní vystupuje na účet niekoho, kto mu na také zastúpenie na základe dohody a z dohody vyplývajúcom rozsahu nedal mandát. Samotné oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv ešte neoprávňuje organizáciu kolektívnej správy práv uplatňovať v mene oprávnených nositeľov práv ich nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, hoci by aj skutočne existovali. Mandát na úspešné uplatňovanie nárokov nositeľov práv na súde vzniká až vtedy, keď organizácia kolektívnej správy práv má uzatvorenú dohodu s oprávneným nositeľom práv, dôjde k neoprávnenému použitiu takého diela, pričom správu práv k tomuto dielu oprávnený nositeľ práv na základe písomného oznámenia zveril príslušnej organizácii kolektívnej správy na spravovanie. Zo samotnej skutočnosti, že žalobcovi bolo vydané oprávnenie č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv nemožno preto bez ďalšieho vyvodit', že žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaným subjektom. Táto skutočnosť preukazuje iba to, že žalobca je oprávnený v súdnych konaniach konať vo vlastnom mene. V spore o vydanie bezdôvodného obohatenia však musí účinne tvrdiť a relevantnými dôkazmi preukázať, ktorých oprávnených nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany a že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období aj naozaj neoprávnené použil. Na preukázanie vecnej aktívnej legitímácie však nestačia žalobcom predložené formulárové zmluvy, keďže z týchto nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany. Zo zmlúv vyplýva, že údajní oprávnení nositelia práv dávajú do správy „všetky“ svoje diela, avšak podľa § 78 ods. 2 Autorského zákona podmienkou účinného zverenia predmetu ochrany zo strany oprávneného nositeľa práv do správy organizácií kolektívnej správy je písomné oznámenie oprávneného nositeľa adresované organizácií kolektívnej správy, ktoré obsahuje identifikáciu konkrétneho predmetu ochrany na účely ich zaradenia do registra predmetov ochrany. Žalobca však takéto písomné oznámenie súdu nepredložil. Nebolo tak zo strany žalovaného možné verifikovať, či sú to práve také predmety ochrany, ktoré mali byť v roku 2015 obsahom verejného prenosu a zároveň nebolo možné verifikovať, či boli tieto predmety ochrany dané

do správy žalobcovi oprávneným nositeľom majetkových práv alebo či ich do správy žalobcovi zveril neoprávnený subjekt, ktorému výkon majetkových práv k predmetu ochrany neprislúcha. Menný zoznam údajných slovenských oprávnených nositeľov majetkových práv nie je dôkaz spôsobilý akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v spore. To isté platí aj vo vzťahu k mennému zoznamu zahraničných partnerských organizácií.

14. Žalovaný nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého aktívna vecná legitimitácia žalobcu vyplýva z ustanovenia § 84 Autorského zákona. Interpretácia tohto ustanovenia, ku ktorému sa priklonil súd prvej inštancie je totižto v priamom rozpore s právom Európskej únie. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-301/15, v zmysle ktorého je prezumpovanie alebo implikovanie súhlasu nositeľov práv s výkonom ich výlučných práv organizáciou kolektívnej správy bez ich vedomia zákonným predpisom v rozpore s právom Európskej únie. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa argumentáciou žalovaného, opierajúcou sa o uvedené rozhodnutie, opomenul vysporiadať, ba naopak, vyslovil názor, ktorý je v priamom rozpore s týmto rozhodnutím. Mal za to, že interpretácia ustanovenia § 84 ods. 1 Autorského zákona zvolená súdom prvej inštancie je aj v rozpore s obsahom a účelom Smernice 2001/29/EHS. Do pozornosti odvolacieho súdu dal skutočnosť, že Súdny dvor EÚ už riešil po právnej stránke rovnakú otázku vo vzťahu k obdobnej právnej úprave iného členského štátu, pričom konštatoval, že je v rozpore so Smernicou 2001/29/EHS právna úprava, ktorá bráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava zverila autorizovanej organizácii pre výber a prerozdelenie poplatkov výkon práva udeliť súhlas na rozmnožovanie a verejný prenos v digitálnej podobe obchodne nedostupných kníh. Súdny dvor EÚ zdôraznil, že ochranu, ktorú priznáva smernica treba vykladať extenzívne a že sa neobmedzuje len na priznanie práv, ale zahŕňa aj výkon uvedených práv. Vzhľadom na preventívnu povahu dotknutých práv sa vyžaduje predchádzajúci (hoci aj implicitný) súhlas autora. Bez právneho významu považoval skutočnosť, že vec C-301/15 sa skutkovo týkala iného spôsobu verejného prenosu a iného druhu diel. Podstatné je to, že Súdny dvor EÚ riešil právne totožnú otázku, a to otázku verejného prenosu diel prostredníctvom technických prostriedkov. Mal za to, že na úrovni Európskej únie už bolo rozhodnuté, že taká vnútroštátna právna úprava, akou je aj úprava obsiahnutá v § 84 ods. 1 Autorského zákona interpretovaná súdom prvej inštancie je v rozpore s právom Európskej únie. Ak teda ustanovenie § 84 ods. 1 Autorského zákona je rozporné s obsahom a cieľom Čl. 2 písm. a/ a Čl. 3 ods. 1 Smernice č. 2001/29/EHS, tak súd prvej inštancie bol povinný vylúčiť z aplikácie uvedenú vnútroštátnu právnu normu. Tiež mal možnosť obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnou otázkou.

15. Žalovaný trval na neunesení dôkazného bremena žalobcom, teda že z väčšiny tvrdení žalobcu nebolo možné zistiť rozhodujúcu skutočnosť, a to síce, kto je podľa tvrdení žalobcu oprávneným nositeľom majetkových práv k audiovizuálnym dielam a súčasne potom nebolo možné zo strany žalovaného účinne konfrontovať žalobcove tvrdenia, týkajúce sa zoznamu ním zastúpených autorov. Pokiaľ teda nie je jasné, kto je oprávnený nositeľ majetkových práv, nevie sa ani to, či žalobca vôbec tvrdí, že ho na základe dohody a v dohodnutom rozsahu aj zastupuje. Namietal, že dokazovanie, ktoré navrhol za účelom zistenia, kto je oprávneným nositeľom majetkových práv súd prvej inštancie nevykonal a ak ho aj vykonal, tak ho relevantne nevyhodnotil, v dôsledku čoho prijal nesprávne skutkové zistenia, z ktorých vyvodil nesprávne právne závery. Pokiaľ zo strany žalobcu nebolo na základe jeho tvrdení vytvorené riadne prepojenie medzi zoznamom nositeľov práv na zozname audiovizuálnych diel použitých vo vysielaní podľa štatistiky vysielania v roku 2015, nebolo možné overiť, či nositelia práv, ktorých zoznam predložil do konania žalobca, sú zároveň aj oprávnenými nositeľmi majetkových práv k predmetom ochrany, ktoré boli obsahom vysielania v roku 2015. V súvislosti s týmto tvrdením poukázal na konkrétny rozpor týkajúci sa 16. dielu 2. série seriálu Aféry. Svoju argumentáciu podporil poukazom na rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 19Ca/4/2016.

16. Žalovaný tiež namietal, že súd prvej inštancie sa v rozsudku vôbec nevysporiadal s dôkazom predloženým žalovaným - Analýzou licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy zo 14.3.2016. V súvislosti s touto námietkou poukázal žalovaný na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-177/16, v časti v ktorej podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ sa metóda založená na porovnaní cien uplatňovaných v dotknutom členskom štáte s cenami uplatňovanými v iných členských štátoch má považovať za správnu.

17. Žalovaný vytkol súdu prvej inštancie, že tento porušil ustanovenie § 162 ods. 1 CSP, keď neprerušil konanie v prípade, kedy je prerušenie konania obligatórne. Odôvodnenie zamietnutia návrhu

žalovaného na prerušenie konania považoval žalovaný za nedostatočné, zmätočné a vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia. K prerušeniu konania totižto malo dôjsť podľa názoru žalovaného z dôvodu podania podnetu na Protimonopolný úrad SR dňa 19.12.2016, na základe ktorého podnetu Protimonopolný úrad v zmysle § 22 ods. 1 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. začal vykonávať prešetrovanie na účel zistenia, či je dôvod na začatie konania podľa citovaného zákona. Existovala tak zákonná prekážka rozhodnutia súdu vo veci samej. Rozhodnutie protimonopolného úradu by totižto bolo rozhodnutím príslušného orgánu o spáchaní iného správneho deliktu. Pokiaľ by teda bolo rozhodnuté, že činnosť žalobcu je zneužitím dominantného postavenia, tak súd prvej inštancie by bol takýmto rozhodnutím viazaný v súlade s ustanovením § 193 CSP. Právny význam takéhoto zistenia pre predmetné konanie by spočíval v tom, že ak by konanie žalobcu vo vzťahu k určovaniu výšky licenčných odmien v Sadzobníku pre rok 2015 a teda aj v 218 licenčných zmluvách, ktorými súčasne žalobca odôvodňuje aj výšku uplatňovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, bolo zneužitím dominantného postavenia na trhu podľa § 8 ods. 2 písm. a/ zákona o ochrane hospodárskej súťaže, bolo by potom súčasne aj nekalým súťažným konaním podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka a teda aj konaním v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka.

18. Vo vzťahu k primeranosti odmien žalobcu zdôraznil žalovaný dôkazné bremeno žalobcu, ktorého povinnosťou je tvrdenia žalovaného o neprimeranosti odmeny vyvrátiť a preukázať na základe objektívnych kritérií.

19. V neposlednom rade žalovaný odvolaním namietal nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku, čím došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

20. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd sa obrátil na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnou otázkou, ktorú sformuloval. V prípade vecného prejednania odvolania navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

21. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním z 10.12.2018. Trval na tom, že riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu najmä predložením oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 v znení podľa rozhodnutia Ministerstva kultúry SR č. k. MK-663/2010-70/6165 z 11.5.2010 udeleným v súlade s § 80 Autorského zákona, zmluvou o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, na základe ktorých uzatvára hromadné licenčné zmluvy, pričom zoznamy nositeľov práv v SR a zahraničných partnerov sú verejne dostupné na webovej stránke žalobcu a takýto zoznam sa nachádza aj v súdnom spise. Svoj nárok opieral o príslušné ustanovenia Autorského zákona, a to najmä o § 56 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i/ a § 84 ods. 1. Zdôraznil, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne zrozumiteľne uviedol skutočnosti, na základe ktorých mal za preukázanú existenciu vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Žalovaným prezentovaný názor o preukázaní vecnej aktívnej legitímácie žalobcu považoval za rozporný so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv. Vyslovil názor, že ustanovenie § 84 Autorského zákona treba vidieť vo všetkých súvislostiach vyplývajúcich z Autorského zákona, najmä však z prizmy § 78 až § 85 Autorského zákona, ako aj účelu kolektívnej správy autorských a s autorským právom súvisiacich práv. Účel kolektívnej správy spočíva najmä v efektívnom výkone majetkových práv autorov a nositeľov práv súvisiacich s autorským právom, t.j. umožniť uvádzanie predmetov ochrany na verejnosti, ale tiež uplatňovať účinnú ochranu týchto práv. Autorský zákon pozná dobrovoľnú kolektívnu správu založenú na zmluvách o zastupovaní nositeľov práv a povinnú kolektívnu správu, keď niektoré majetkové práva možno vykonávať len prostredníctvom organizácie kolektívnej správy a individuálna správa týchto práv je vylúčená. Povinná kolektívna správa je možná len v prípadoch podľa § 78 ods. 3 Autorského zákona a nemôže byť vylúčená ani žiadnym právnym úkonom; jeho podstatou je teda zastúpenie nositeľa práv ex lege. Vo vzťahu k žalovaným uvádzanému rozsudku Súdného dvora Európskej únie vo veci C-301/15 žalobca namietal, že toto rozhodnutie nerieši rovnakú právnu otázku ako je problematika § 84 ods. 1 Autorského zákona, hoci žalovaný sa takto snažil predmetné rozhodnutie prezentovať. Vo veci C-301/15 Súdny dvor EÚ riešil otázku online použitia obchodne nedostupných kníh, čo je skutkovo a právne zásadne odlišné od verejného prenosu diel technickými zariadeniami, čo je predmetom tohto konania. Uvedené rozhodnutie malo však iba ten význam, že sa konštatoval nesúlad právnej úpravy Francúzska v prípade obchodne nedostupných kníh pre daný výkon práv so smernicou, teda jeho rozhodnutie

neznamenalo, že by Organizácia kolektívnej správy vo Francúzsku nemohla vykonávať práva aj za nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe, teda formou rozšírenej licencie. Za nesprávnu považoval interpretáciu nároku žalobcu žalovaným ako súčet nárokov jednotlivých nositeľov práv, pokiaľ žiadal preukázať, do práv ktorého konkrétneho nositeľa práv a zásahom do ktorého konkrétneho diela a kedy v roku 2015 vysielaného žalovaný skutočne zasiahol. V súvislosti s touto argumentáciou žalovaného žalobca rozviedol význam licencie, teda udelenie práva na používanie predmetov ochrany. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti udeľuje autor používateľovi právo používať jeho dielo. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu, t.j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje za licenčnú odmenu. Zdôraznil, že licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. Opätovne uviedol, že „výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa v konaní domáha je podľa § 56 písm. g/ AZ stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu tohto práva. V prípade verejného prenosu technických zariadení - ako hromadného používania predmetov ochrany - sa licenčná odmena stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný, a to najmä s ohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv. Takýto postup je ako jediný možný postup celosvetovo používaný a akceptovaný.“ Na zdôraznenie správnosti svojej argumentácie žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-367/2015 z 27.1.2017, v zmysle ktorého „Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29.apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy.“ Žalobca mal za to, že na preukázanie dôvodnosti jeho nároku je potrebné preukázať povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo, akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy, čo žalobca v konaní preukázal.

22. Žalobca sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že v prípade audiovizuálnych diel nevykonávajú majetkové práva autori, ale producenti, prípadne vysielatelia s tým že ide o spoločné dielo v právnom režime zamestnaneckého diela. Poukazom na § 5 ods. 2 Autorského zákona žalobca trval na tom, že audiovizuálne dielo je osobitným druhom diela spoluautorov, ktorého režim je upravený osobitne v § 55 Autorského zákona. Audiovizuálne dielo nie je spoločným dielom podľa § 10 Autorského zákona ako sa to snažil prezentovať žalovaný.

23. K odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa nepreukázania verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného, neoprávnené použitie diel a ani existenciu tzv. novej verejnosti upriamil žalobca pozornosť odvolacieho súdu na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-162/10, v ktorom rozsudku sa zaoberal pojmom verejný a verejný prenos. Skutočnosť, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos technickými zariadeniami žalobca preukázal verejnými vyhláseniami žalovaného, ako aj príkaznou zmluvou uzatvorenou medzi žalovaným a Združením hotelov a reštaurácií SR. Žalovaný prostredníctvom združenia uzatvoril zmluvy, ktorými získal pre rok 2015 súhlas na používanie predmetov ochrany kolektívne spravovaných spoločnosťami SOZA a SLOVGRAM. Žalobca vo vyjadrení predložil výklad medzi autorským právom a právami súvisiacimi s autorským právom, v nadväznosti na čo zdôraznil, že Autorský zákon rozlišuje nároky na odmenu autorov a na tzv. primeranú odmenu, t.j. odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorským právom. Autori vopred udeľujú súhlas na použitie ich diel licenčnou zmluvou za licenčnú odmenu a nositelia práv súvisiacich s autorským právom uzatvárajú zmluvu o primeranej odmene a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených SOZA a žalobcom, ktorý zastupujú autorov, pričom sa nezohľadňuje obsadenosť ubytovacieho zariadenia a primeranú odmenu uplatňuje za nositeľov práv SLOVGRAM a OZIS a títo, vzhľadom na charakter práv, ktoré spravujú, zohľadňujú obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Zdôraznil, že licencia tak vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany za licenčnú odmenu a nie je rozhodujúce, v akom rozsahu používateľ po získaní licencie reálne využíva predmety ochrany, teda v akom rozsahu používateľ prijímal

a sprostredkováva verejný prenos technickými zariadeniami. Podstatou licencie je právo používať predmety ochrany a nie povinnosť používať predmety ochrany. Obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v roku 2015 tak nemá právnu relevanciu pre určenie výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

24. Vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 19Ca/4/2016, na ktorý sa žalovaný vo svojom odvolaní odvoláva žalobca uviedol, že rozhodnutie v predmetnej veci bolo vydané JUDr. Barborou Sopkovou, ktorá je jedinou sudkyňou v SR, ktorá prezentuje názor totožný s názorom žalovaného vyjadreným v odvolaní.

25. Vo vzťahu k namietanej výške bezdôvodného obohatenia žalobca uviedol, že do spisu založil všetky hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2015, z ktorých zmlúv je nesporné, že v roku 2015 uzatváral s používateľmi hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka autorských odmien za použitia literárnych, dramatických, hudobno-dramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného od 1.1.2015.

26. K odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa porušenia ustanovenia § 162 ods. 2 písm. a/ CSP súdom prvej inštancie žalobca uviedol, že protimonopolný úrad v inom skutkovo a právne obdobnom konaní uviedol, že konanie podľa § 25 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže sa začína výlučne z podnetu úradu a že podanie podnetu Združením hotelov a reštaurácií SR na úrad nemalo za následok otvorenie správneho konania. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že súd bol povinný postupovať podľa § 158 CSP, v zmysle ktorého súd bezodkladne oznámi protimonopolnému úradu začatie konania, ak sa v ňom použijú predpisy o ochrane hospodárskej súťaže, ak sa začne konanie, v ktorom sa použijú Čl. 101 a 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Žalobca trval na tom, že rozhodnutie o výške bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g/ Autorského zákona nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku, či zo strany žalobcu došlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu, preto jeho odvolací dôvod podľa § 365 ods. 2 CSP je neprípustný. V súvislosti so svojou argumentáciou poukázal žalobca na množstvo rozhodnutí prvoinštančných, ako aj odvolacích súdov. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za dostatočne odôvodnený, keďže tento dáva odpoveď na otázku, akými právnymi úvahami sa súd riadil a na základe akých úvah rozhodol, v dôsledku čoho nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

27. Žalovaný svoje stanovisko k vyjadreniu žalobcu nepredložil.

28. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 CSP, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v súlade s ustanovením § 378 a nasledujúcich CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. O odvolaní bolo rozhodnuté postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, pričom miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia boli oznámené na úradnej tabuli súdu a na príslušnej webovej stránke najmenej 5 dní pred rozhodnutím.

29. Súd prvej inštancie v predmetnom spore vykonal potrebné dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd poukazuje na výstižné a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje a len vo vzťahu k síce rozsiahlym, ale opakujúcim sa odvolacím námietkam udáva nasledovné.

30. Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná poskytnúť vo svojom právnom poriadku primerané opatrenia na zabezpečenie vymožitelnosti autorských práv. Dostupnosť primeraných opatrení by mala predstavovať jeden zo základných prvkov každého efektívne fungujúceho vnútroštátneho mechanizmu na dosiahnutie vymožitelnosti autorského práva a práv súvisiacich s autorským právom. Cieľom takýchto opatrení je predovšetkým predchádzať konaniam, ktoré by smerovali k porušovaniu autorského práva, zadržať nelegálne vyhotovené rozmnoženiny diel a prístroje alebo zariadenia napomáhajúce vyhotovovaniu rozmnoženín, ako aj poskytnúť dostatočný dôkaz v prípade súdneho konania. Na európskej úrovni v oblasti ochrany autorských práv bola prijatá Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29.4.2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva, ktorú členské štáty Európskej únie, vrátane Slovenskej republiky transponovali do svojich právnych poriadkov ako minimálny štandard pre vymožitelnosť práv duševného vlastníctva, zahŕňajúc aj autorské právo a práva súvisiace s autorským právom. Táto smernica sa týka občianskoprávnej vymožitelnosti práv duševného

vlastníctva. Do právneho poriadku Slovenskej republiky bola uvedená smernica transponovaná prijatím novely zákona č. 618/2003 Z. z.. Autorský zákon priznáva autorovi, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah možnosť domáhať sa okrem iného aj vydania bezdôvodného obohatenia vo výške najmenej dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práva. Pri ochrane autorských práv zaujíma významné a nezastupiteľné miesto kolektívna správa práv upravená v ustanovení § 78 až § 85 citovaného zákona. Jednou z najdôležitejších funkcií kolektívnej spravy práv je umožnenie uplatnenia autorského práva a práv súvisiacich s autorským právom vtedy, keď to nie je možné alebo účelné prostredníctvom individuálnej spravy. Vzhľadom na veľký počet používateľov a použitie predmetov ochrany autorského práva a práv súvisiacich s autorským právom na rôznych miestach a v rôznom čase, nemajú nositelia práv možnosť individuálne sledovať všetky takéto použitia, rokovať s používateľmi o podmienkach licenčnej zmluvy, uzatvárať tieto zmluvy a vyberať odmeny za použitie svojich predmetov ochrany. Licencia, teda súhlas na použitie od príslušného nositeľa autorských práv alebo práv súvisiacich s autorským právom je potrebná v prípade poskytovania každej služby, ktorá zahŕňa použitie chráneného diela autora alebo iného predmetu ochrany, pričom licenciu je potrebné získať od všetkých nositeľov práv, ktorých predmety ochrany sa majú použiť. Veľmi dôležitú úlohu pri poskytovaní licencií tak zohráva kolektívna správa práv (§ 81 Autorského zákona), keďže individuálne vysporiadanie s každým z nositeľov práv v praxi nie je možné alebo je neúčelné. Kolektívna správa práv poskytuje nositeľom práv a používateľom služby, ktoré zahŕňajú poskytovanie licencií používateľom, spravovanie finančných príjmov z poskytnutia práv, platby nositeľom práv, ako aj ochranu a vymožiteľnosť práv a oprávnených nárokov.

31. Z vyššie uvedeného nepochybne vyplýva aktívna vecná legitímácia žalobcu pre nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva. Právna úvaha o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu postráda reálny základ, ak všeobecne známou skutočnosťou je to, že televízne vysielanie obsahuje nespočetné množstvo audiovizuálnych diel vysielaných v danom období a chránených autorským zákonom, teda podrobná identifikácia nositeľov práv, či už práva autorského alebo práva súvisiaceho s autorským právom s konkrétnou zmluvou s nositeľom práv je nereálna. Pokiaľ žalobca svoj nárok podporil odkazom na zoznam zmlúv zverejnený na internete, tak takýto dôkaz považoval aj odvolací súd za postačujúci na preukázanie oprávnenia žalobcu domáhať sa plnenia, ktoré je predmetom tohto sporu. Za neúčelné, až takmer za nemožné považoval aj odvolací súd vykonanie dokazovania v zmysle návrhu žalovaného.

32. Pokiaľ žalovaný poukazuje na nedôvodnosť časti nároku žalobcu pre existenciu výhradnej licencie v prospech RTVS s autormi prekladu alebo úpravy dialógov, tak odvolací súd sa vo vzťahu k tejto odvolacej námietke stotožňuje v celom rozsahu s tvrdením žalobcu, že títo autori nemajú postavenie nositeľa majetkových práv autorov alebo producentov. Autorom audiovizuálneho diela je najmä režisér, scenárista, autor literárnej predlohy, animátor, autor dialógov, pričom preklad, príp. úprava dialógov je realizovaná na už existujúcom audiovizuálnom diele. Preto v zmysle žalovaným predložených zmlúv má RTVS postavenie výrobcu zvukového, resp. zvukovo-obrazového záznamu a tomu zodpovedajúce práva.

33. Čo sa týka právnej úvahy žalovaného, že predmetom konania je bezdôvodné obohatenie a teda dôkazné bremeno vo vzťahu k základu a výške je na žalobcovi, odvolací súd uvádza, že z rozsudku napadnutého odvolaním je zrejмый vznik majetkového prospechu na strane žalovaného na úkor autorov, ktorých majetkové práva spravuje žalobca na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky na výkon kolektívnej spravy práv č. k. MK-663/2010-70/6165zodňa11.05.2010. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových aj právnych záverov súdu prvej inštancie dopĺňa, že žalovaný v r. 2015 ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) bez uzatvorenia

hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobno-dramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje žalobca (nesporné bolo, že organizácia kolektívnej spravy SLOVGRAM, s ktorou mal žalovaný v r. 2015 uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu zastupovala výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov a organizácia kolektívnej spravy SOZA, s ktorou mal tiež žalovaný v r. 2015 uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu zastupovala autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam). Nebolo sporné ani to, že odvolateľ v zmysle § 84 ods. 1 autorského

zákona nepreukázal, že ten-ktorý nositeľ práv (k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým a dielam úžitkového umenia) výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, preto (keďže bolo v odbore použitia týchto predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80 autorského zákona) bol žalovaný ako používateľ povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany (aj povinnosť získať licenciu) prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany, t. j. žalobcu. Použitie diel z uvádzaných odborov bez súhlasu nositeľov autorských práv k nim predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov (autorov). Tento zásah na strane žalovaného zakladá majetkový prospech a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie, t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia ako ustanovuje § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona.

34. V konaní pred súdom prvej inštancie aj v odvolacom konaní žalovaný tvrdil, že nebolo riadne preukázané vykonanie verejného prenosu z hľadiska početnosti neurčitej verejnosti (či je väčšia ako malá, alebo bezvýznamná) vo vzťahu k obsadenosti žalovaného s ohľadom na európsku judikatúru. Odvolací súd v odvolacom prieskume zistil, že súd prvej inštancie vychádzal z verejne dostupných údajov o tom, že v hoteli C. T. sa v relevantnom období nachádzalo 66 zvukovoobrazových zariadení. Súdný dvor EÚ v rozsudku C-162/10 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku v rámci prejudiciálnej otázky konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V rozsudku zo dňa 07.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Raffael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05 Súdný dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 rozsudku) uviedol, že „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/1/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice“.

35. Autorský zákon v § 56 ods. 1 písm. g) určil výšku bezdôvodného obohatenia pri neoprávnenom zásahu do práv autora (ktorým je v súdenom prípade verejný prenos uskutočnený žalovaným bez súhlasu nositeľov autorských práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia) vo výške dvojnásobku odmeny obvyklej za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Táto právna úprava je špeciálnou k právnej úprave bezdôvodného obohatenia v Občianskom zákonníku. Obvyklá odmena je taká, za akú boli v rozhodnom období skutočne poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľa licenciu získali. Okresný súd vychádzal z odmeny podľa Sadzobníka žalobcu, na platení ktorej sa dohodol v licenčných zmluvách s 218 inými subjektmi, čo ju robí v uvedených predmetoch autorskoprávnej ochrany v ekonomických podmienkach Slovenska odmenou obvyklou. Žalovaný považoval tieto zmluvy za absolútne neplatné pre zneužitie žalobcovho dominantného postavenia na trhu, ktoré ale nepreukázal. Odvolací súd dopĺňa, že aj podľa judikatúry NS ČR použiteľnej v právnom prostredí Slovenskej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (rozsudky sp. zn. 30Cdo/1759/2011 z 21.12.2012 alebo 30Cdo/2715/2015 z 27.01.2016). Aj v zmysle uznesenia ÚS SR sp. zn. II.ÚS/101/2011 sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv autorov orgán kolektívnej správy obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Odvolací súd musí zdôrazniť, že žalovaný napriek neúspešným rokovaniam so žalobcom od r. 2015 nevyužil autorským zákonom (§ 82) danú možnosť požadovať, aby obsah hromadnej licenčnej zmluvy, vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany určil súd.

36. Taktiež vo vzťahu k dôkaznému bremenu vylúčenia kolektívnej správy práv je ustanovením § 84 ods. 1 Autorského zákona prenesené priamo dôkazné bremeno na používateľa, ktorý v zmysle § 84 ods. 1 Autorského zákona a contrario pokiaľ preukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, tak nie je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany v prospech organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo

vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. Žalovaný uvedené skutočnosti v konaní nepreukázal, preto je táto jeho odvolacia námietka nedôvodná.

37. Na potvrdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje navyše odvolací súd na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 4Co/103/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 41Cob/131/2017, sp. zn. 12Co/339/2017, sp. zn. 16Co/168/2017.

38. Odvolací súd sa otázkou prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 CSP bližšie nezaoberal, keďže odvolanie žalovaného nesmerovalo proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bol návrh žalovaného na prerušenie konania zamietnutý a tak tento výrok nadobudol právoplatnosť.

39. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, teda úspešnému žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v rozsahu 100%.

40. Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).